treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 470 | Barcelona, 28 de febrer de 1977 | Preu, 10 pessetes

editorial

AIXÍ, NO

Què vol el govern? ¿Unes eleccions amb garanties,que obrin de veritat unes eleccions constituents pacífiques o una farsa electoral, televisiva, que obriria una crisi greu i ens abocaria altre cop a solucions de força?

No se sap.Però hi ha indicis, massa, per a suposar que el senyor Suárez continua creient en la quadratura del cercle. Que es pren seriosament el vell tema franquista d'una *"democracia a la española"*. Amb una versió també molt caduca: la "democràcia" sense comunistes. Amb els comunistes il.legals, tolerats, vigilats, controlats, fent cua al Tribunal Suprem o no se sap a on, però, en qualsevol cas, sense els comunistes al carrer ni al Parlament, ni a la vida política oficial del país.

Així no anem enlloc, I bé que ho deu saber el senyor Suárez, que coneix la força dels comunistes, que ha pogut apreciar la responsabilitat del nostre partit, la fermesa dels seus compromisos i la serenitat davant de la provocació. Sense els comunistes no es va enlloc.I, sobretot, no es va de veritat cap a la democràcia. Si no hi ha la legalització urgent de totes les forces polítiques, sense exclusions, es torna inevitablement endarrera. El procés polític s'encalla on va fracassar *"el espíritu del 12 de febrero"* i el protagonisme de la situació torna a mans d'en Fraga, de l'Aliança Impopular i del neofranquisme.

Tots els actes convocats pel Partit Socialista Unificat de Catalunya aquestes tres últimes setmanes han estat prohibits. S'ha impedit, àdhuc, que alguns companys del PSU parlessin en públic en

(Passa a la pàg, següent)

Santiago Alvarez

Santiago Alvarez visità Barcelona. (Pàgina.4)

VOLEM L'ESTATUT I ESTATUT D'AUTONOMIA

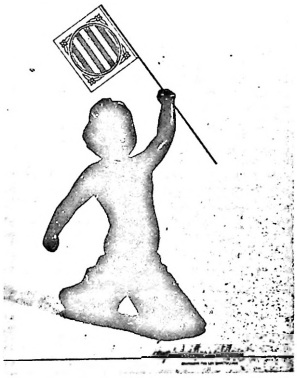

Sí, volem l'Estatut d'Autonomia! Al Col.legi d'Advocats, de Barcelona, tingué lloc, el 24 de febrer, la presentació de la Campanya per les Institucions autonòmiques, que compta ja des d'ara amb un seguit de materials d'interès indubtable, com són ara els tríptics explicatius de l'autonomia i el moviment obrer, l'autonomia i la problemàtica de la dona, l'autonomia i l'ensenyament... D'entre els materials, destacaríem el pòster "el més petit de tots", que havia popularitzat la Generalitat...i que ara torna, per demanar, amb tots nosaltres, l'Estatut d'Autonomia.

DESPRÉS DE QUARANTA ANYS

Vidiella a Tortosa

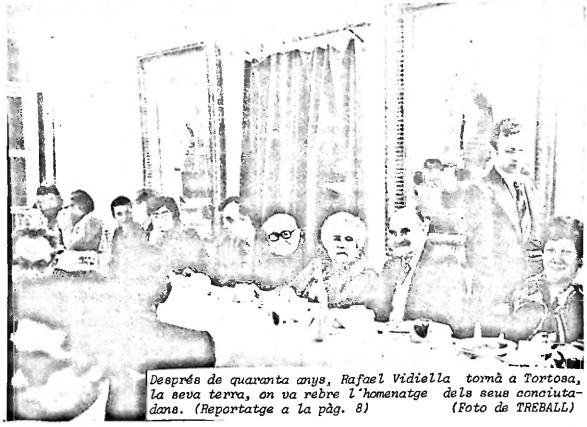

Després de quaranta anys, Rafael Vidiella torna a Tortosa, la seva terra, on va rebre l'homenatge dels seus conciutadans. (Reportatge a la pàg. 8) *(Foto de TREBALL)*

...i Estatut d'Autonomia!

¿QUÈ ÉS L'AUTONOMIA?

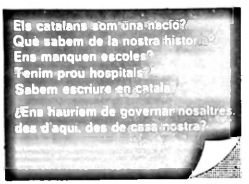

L'anomenat "document de les nacionalitats", que ha fet públic la Comissió Negociadora de l'Oposició -la "Comissió dels Deu"-, constitueix un nou i importantíssim element per aclarir el fons del debat sobre l'estratègia que cal seguir a Catalunya.

Aquest document situa amb claredat les perspectives immediates de la lluita per la solució del problema de les nacionalitats i de les regions de l'Estat espanyol.

Explica, en primer lloc, que aquesta solució és una tasca general, que concerneix tothom i que es refereix a la forma mateixa que ha d'adoptar l'organització de l'Estat per estabilitzar la democràcia.

En segon lloc, deixa molt clar que la negociació global no exclou sinó que pressuposa que "les forces representatives de les nacionalitats podran i hauran de fer una negociació paral.lela i complementària amb el govern" i que la pròpia Comissió procurarà que els contactes i negociacions s'estenguin també a les "forces polítiques i socials democràtiques d'altres països i regions de l'Estat que desitgin abordar la seva pròpia problemàtica".

CATALUNYA i LA COMISSIÓ DELS DEU

Pel seu indubtable interès i actualitat, reproduïm íntegrament l'article que Jordi Solé-Tura, membre del Comitè Executiu del PSUC, va publicar a "Mundo Diario" dimecres passat, 23 de febrer:

Per a això, l'oposició representada en la Comissió proposa "el restabliment de les institucions emanades del consens popular en les nacionalitats catalana, gallega i basca o la creació immediata d'organismes que garanteixin la recuperació o consecució d'autonomies" i proclama que "s'esforçarà per aconseguir camins d'expressió representatius dels interessos i aspiracions d'altres països i regions on la problemàtica autonòmica s'hagi plantejat per forces polítiques i socials de caràcter democràtic".

En el cas de les tres nacionalitats històriques -Catalunya, Euskadi i Galícia- la Comissió planteja concretament:

a) El ple restabliment dels estatuts d'autonomia i l'eficacia de les institucions que n'emanen.

b) Alternativament,la immediata creació d'institucions com la Diputació General d'Euskadi, la Xunta de Galícia i la Generalitat de Catalunya.

Tot això en el marc d'una acció democràtica que s'encamina, entre altres aspectes, devers "la construcció d'un Estat que assumeixi la pluralitat nacional i regional d'Espanya".

Què significa tot això? Significa que una oposició democràtica que comprèn des dels liberals fins als comunistes està d'acord a plantejar la batalla de la negociació -perquè es tracta d'una batalla política- sobre el restabliment immediat de l'Estatut de 1932 i de la Generalitat (pel que fa a Catalunya).

Davant d'això, encara manca més de sentit l'intent de crear un òrgan específic de Catalunya que -com ara el projectat "Organisme Consultiu" al voltant del senyor Tarradellas- es margini de la negociació a nivell de tot l'Estat.

Catalunya necessita , efectivament, un òrgan representatiu propi. Però no pas marginat de la lluita de l'oposició democràtica a nivell de tot l'Estat,sinó estretament vinculat als seus esforços.

En aquest moment, el màxim òrgan unitari de l'oposició democràtica de tot l'Estat espanyol fa plenament seu el programa pel qual s'ha estat lluitant tant de temps a Catalunya. Aquest mateix òrgan unitari explica que, juntament amb la negociació global, cal que hi hagi una negociació específica a nivell de Catalunya. ¿Quan hi ha hagut més entesa entre les forces democràtiques de Catalunya i les de la resta d'Espanya? ¿Quan han coincidit més les opcions polítiques d'unes i altres? ¿Quan ha estat més gran que ara la possibilitat de vincular la causa de les llibertats nacionals de Catalunya amb la lluita per la llibertat i la democràcia a tot Espanya?

No veure això i entestar-se en una negociació separada mancada de futur; no veure això i considerar que les forces democràtiques de la resta d'Espanya són adversàries de la causa nacional catalana, és condemnar-se a la impotència i ficar-se en un trist carreró sense sortida al fons del qual no hi ha ni Estatut, ni Generalitat, ni res.

Encara més: el programa de la Comissió Negociadora de l'oposició només es podrà imposar si compta amb el suport actiu dels pobles de les nacionalitats i regions. Negar-li aquest suport és fer inviable el programa, és afeblir l'oposició,és afavorir el projecte restrictiu del govern i, en conseqüència, és deixar un gran terreny de maniobra per a uns sectors de la dreta que,d'altra manera, en tindrien molt poc.

Jo no veig, per exemple, com es pot aconseguir el restabliment provisional dels principis i institucions de l'Estatut de 1932 -i, amb això, el restabliment de la Generalitat i el retorn del seu president- si no és per la via que marca aqueix programa de la Comissió Negociadora de l'oposició.I si darrere d'aqueix programa no hi ha una mobilització massiva de la població de Catalunya per exigir l'Estatut i les seves institucions.

editorial

AIXÍ, NO

(ve de la pàgina anterior)

taules rodones, junt amb d'altres forces polítiques. I se'ns ha dit que "ara la situació és molt delicada" i que ens hem d'estar quiets mentre el Tribunal Suprem pren una decisió. Es a dir, mentre la campanya electoral s'endega a marxes forçades per part de molts partits polítics...

No té sentit. O sí que en té un: el de discriminar tot un seguit de forces polítiques i beneficiar-ne unes altres. Es una de les peces electorals del govern, en connivència amb la dreta, que revela la farsa de la pretesa "neutralitat" del poder.

Les forces democràtiques s'han pronunciat ja davant d'aquesta actitud intolerable. Perquè no és "el problema dels comunistes". Es el de tots els demòcrates. Es el de la democràcia, impossible al nostre país sense la legalització de tots els partits i sindicats. En aquest sentit s'han pronunciat la Comissió dels Deu i les forces polítiques i sindicals catalanes que donen suport a Jordi Pujol com a membre de l'esmentada comissió. Així ho han fet bona part dels sectors polítics de Catalunya i d'Espanya.

El que cal ara és que totes les instàncies unitàries mantinguin amb fermesa l'exigència de garanties mínimes per al procés electoral. Sense cedir a les maniobres divisionistes ni tampoc apartant-se del camí de la negociació. I una d'aquestes garanties mínimes irrenunciables és la legalització dels partits, ara ja, sense exclusions.

Centenars de milers de demòcrates, àdhuc molts dels qui no votaran comunista a les properes eleccions, saben que el seu vot serà paper mullat si a la mateixa urna no poden haver-hi paperetes d'electors comunistes. Ens hem d'adreçar a tots ells per plantejar l'exigència de la immediata legalització del PSUC, dels comunistes de tot Espanya i de totes aquelles forces polítiques que han estat rebutjades pel ministeri de la Governació i remeses a una decisió del Tribunal Suprem.

I fer-ho com si fóssim legals, imposant la presència del partit a tot arreu. A plena claror.

COMISSIÓ DELS DEU

LEGALITZAR TOTS ELS PARTITS

El 24 de febrer, la Comissió dels Deu es va reunir i va fer públic el comunicat següent:

"La Comissió Negociadora ha examinat la decisió governamental de passar al Tribunal Suprem la demanda de legalització del Partit Comunista i d'altres partits.

"En relació amb això:

"Recorda que el primer dels set punts en base als quals fou designada per negociar amb el govern, era precisament la consecució de la legalitat de tots els partits polítics.

"Declara que la decisió del govern de prolongar la il.legalitat dels esmentats partits, pràcticament a la vigília de les eleccions, posa en dubte la sinceritat democràtica de tot el procés electoral i pot menar les forces democràtiques a reconsiderar seriosament la seva actitud davant d'aquest.

"Perquè les properes eleccions puguin ser considerades com a veritablement lliures, és indispensable la immediata legalització de tots els partits reconeguts a tots els països democràtics.

"La Comissió constata, amb preocupació, que la posta en pràctica de l'alliberament dels presos polítics porta una marxa summament lenta;considera que és urgent que es posi en llibertat aquests presos i que no es pot obrir el període electoral sense la total liquidació d'aquest greu problema.

"La Comissió insisteix en la nenessitat de la dissolució de l'aparell polític del Movimiento Nacional, en l'efectiva neutralitat política de l'Administració i en el rigorós control de tot el procés electoral mitjançant la intervenció de representants dels partits polítics a les juntes electorals proposades i als organismes de control dels mitjans de comunicació social,especialment la televisió.

"La Comissió protesta per la decisió del govern de legalitzar amb el nom de PSOE (Històric) un grup polític, perquè, a més a més de produir una indubtable confusió electoral, afecta la necessària identificació pública d'un partit que pertany a les forces democràtiques i que és reconegut com a tal en la comunitat política internacional.

"La Comissió espera que el PSOE reconsideri la seva actitud i continuí participant en les seves tasques."

(El darrer paràgraf del comunicat es refereix a la decisió del PSOE d'abandonar la Comissió dels Deu, després de la legalització de l'anomenat PSOE Històric).

4 DE MARÇ, A LES VUIT DEL VESPRE, AL PALAU DELS ESPORTS DE BARCELONA

TOTS PER L'AMNISTIA

Transcrivim tot seguit el text complet del document de suport a l'acte per l'amnistia que els familiars de presos polítics han organitzat i que es farà el 4 de març, al Palau dels Esports de Barcelona, a les vuit del vespre. Pel PSUC, ha signat el document el secretari general,Gregori López Raimundo. Al moment de rebre el text sabem que estan signant pràcticament tots els partits polítics, organitzacions sindicals i de masses.

Diu el document:

"Els signants d'aquest escrit es dirigeixen als ciutadans de Barcelona per manifestar el seu suport a l'acte organitzat pels familiars dels presos polítics, per l'amnistia total, que es celebrarà el proper dia 4 al Palau dels Esports.

"Novament estem obligats a repetir que la instauració de la democràcia exigeix la reincorporació a la vida ciutadana normal de tots aquells que estan tancats a la presó per haver lluitat contra la dictadura. La sortida dels presos polítics al carrer és un objectiu més urgent cada dia que passa, cada hora que passa. Potser hi ha esperances que aquest problema pugui tenir solució. Però les realitats no arriben i els presos continuen tancats. Un aspecte dels conflictes que això suposa ha estat exemplificat pels greus esdeveniments dels últims mesos.

"Cal, doncs, que una vegada més manifestem públicament i massivament que volem l'amnistia total.

"Però la problemàtica de l'amnistia no s'acaba amb la sortida dels presos. Cal liquidar un passat que ha marcat tots els aspectes de la vida del país. Només quan ja no existeixin les lleis i les institucions que han caracteritzat aquest període, i tots aquells que han sofert els seus efectes puguin allibe-rar-se'n, l'amnistia serà un objectiu complert. La tasca és feixuga: quarantaanys no s'eliminen fàcilment. L'esforç i la col.laboració de tots és necessari.

"Una part d'aquest esforç o d'aquesta col.laboració és la presència,el dia 4 a les vuit de la tarda, al Palau dels Esports, que us demanem per aconseguir l'AMNISTIA TOTAL."

COMBATRE EL TERRORISME

Sí, hem de combatre el terrorisme, perquè el terrorisme impedeix la democràcia, perquè l'estratègia de la tensió fa cada cop més difícil la convivència i afavoreix els interessos més obscurs i reaccionaris del país. En aquest sentit, és important la detenció de Sánchez Covisa i dels terroristes italians que actuaven impunement pel nostre país. Amb accions com aquesta és com entendrem que el govern Suárez, més enllà de les declaracions, aspira a conquerir la normalitat.

Alhora, però, preocupen les manifestacions de violència que es produeixen arreu, i davant les quals les mateixes forces governatives es mostren tan ineficaces. Ens referim a l'atemptat contra el local de la Joventut a Barcelona,del qual ja parlarem en aquestes mateixes pàgines,a les brutalitats de Madrid,seguides en aquest cas d'una ràpida detenció, que tots esperem que sigui quelcom més que una mesura d'escaparata.

A un altre nivell, ens preocupa que el govern continuí fent ús de les pràctiques aterridores, com són ara les torgues a què són sotmesos els militants de la CNT detinguts a Barcelona, tal com consta en el certificat mèdic de l'Hospital Clínic, i per les quals protestem enèrgicament; o la impunitat de la Guàrdia Civil assassinant un jove a Hostalric; o la duresa incomprensible de la força pública contra els pagesos gallecs, que es neguen a veure que es queden sense la terra que els ha fet plorar i malviure.

Hi ha, encara,una altra mena de violència, practicada per les autoritats, que cal desterrar com més aviat millor: la violència de les prohibicions, de les discriminacions, del bisturí aplicat sistemàticament contra els comunistes. No és amb la violència com farem camí.

Portada del número 1 de la revista "Jovent", de la Joventut Comunista de Catalunya, presentat dimarts passat a Barcelona. La publicació fou presentada per Josep Maria Riera,que assenyalà que la revista "és una mostra del que avui ja és la JCC, de la seva inserció entre la joventut catalana i de la seva voluntat de legalitat i transparència a tota la societat".

SANTIAGO ÁLVAREZ A BARCELONA

VOTAR AL PSUC ÉS VOTAR L'AUTONOMIA DE GALÍCIA

Santiago Álvarez, secretari general del Partit Comunista de Galícia,ha passat el darrer cap de setmana entre nosaltres. Ni el comandament militar durant la guerra, ni la dura i llarga clandestinitat, ni el recent pas per Carabanchel, han pogut matar la immensa humanitat d'aquest gallec profundament compenetrat amb la seva gent i la seva terra.

Santiago Álvarez ha vingut a Catalunya amb un programa molt atapeït. Parlem amb ell tot dinant. Fa dos dies que amb prou feines dorm, li acaben de fer una entrevista per la ràdio i pensa reposar un parell d'hores abans de la conferència que té prevista aquella mateixa tarda a la Universitat. Una recepció al Centre Gallec, rodes de premsa, més ràdio, trobades amb treballadors de la Seat, amb intel.lectuals gallecs i amb dirigents obrers completaran la seva estada entre nosaltres.

Ell demana als gallecs que viuen i treballen a Catalunya que s'identifiquin amb les reivindicacions dels treballadors i del poble català, que no facin cas dels cants de sirena de l'ultra dreta. Ens diu que la gran massa de gallecs que han emigrat, perquè a Catalunya trobaven millors condicions de vida, són en gran part treballadors, i que no solament hi ha una coincidència d'interessos com a treballadors amb els seus companys catalans, sinó que les reivindicacions nacionals de Catalunya coincideixen amb les reivindicacions nacionals de Galícia.No oblida la "morriña" quan esmenta els centres gallecs i d'altres societats com a demostració que el sentiment dels gallecs de Catalunya per la seva terra d'origen és ben viu.

Li preguntem pel panorama electoral gallec.

"A l'ultra dreta tenim l'Alianza Popular que, segons el nostre criteri, és l'enemic principal dels treballadors i de les aspiracions nacionals de Galícia. Continuant de dreta a esquerra, tenim l'UDE, que propicia una certa autonomia; el partit d'Areilza i Pio Cabanillas,que encara no s'ha definit sobre la qüestió autonòmica ; el Partit Gallec independent, amb una certa incidència a La Coruña; el Partit Democràtic Gallec, versió gallega del grup de Garrigues Walker i amb incidència entre una certa burgesia autonomista; el Partit Popular, lligat a la Federació Democrata Cristiana de l'Estat Español; després vénen els partits que formen la Taboa: PSOE, PSP, PTE, ORT, PC de Galícia i algun altre. També hi ha les forces que formaven el Consello,avui pràticament desintegrat: el Partit Socialista Gallec, el Carlí i el Moviment Comunista.

"Pel que fa a les coalicions electorals, les coses estan, si fa no fa, com a la resta d'Espanya. Nosaltres estaríem d'acord amb una coalició àmplia de forces democràtiques; però això no s'es devé i pensem presentar candidatura pròpia,amb llistes completes a les quatre provincies. Quant el Senat, no descartem la coalició o el donar suport a alguna personalitat independent.

"Tot i anar sols a les eleccions, hem llançat la proposta d'un pacte constitucional, a nivell de forces gallegues,que comporti dos punts essencials: la defensa d'una situació plenament democràtica i la defensa de l'autonomia gallega. Pensem que la línia política divisòria, a Galícia, avui passa entre qui defensa un estat democràtic i un sistema autonòmic i qui no els defensa."

Li preguntem per a quan les autonomies i contesta que aquesta és una bandera de lluita per a la campanya electoral,que segurament no esdevindrà realitat fins després de les eleccions. Pel que fa al resultat de les eleccions diu que ve condicionat pel grau de llibertat, per la manca d'exclusions, per la igualtat d'oportunitats. *"Al Partit Comunista de Galícia, en aquests moments, se'ns nega qualsevol acte legal."*

Per acabar, demanem a Santiago Álvarez què recomanaria a l'abundosa colònia gallega que viu i treballa a Catalunya. Esperava la pregunta i no dubta gens ni mica a recomanar-los que votin al PSUC. *"votar al PSUC és votar per Galícia, per l'autonomia de Galícia, per avançar en l'aplicació del dret a l'autodeterminació dels pobles."*

JOAN SANJUAN

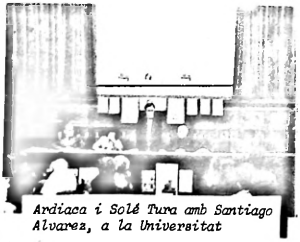

Ardiaca i Solé Tura amb Santiago Álvarez, a la Universitat

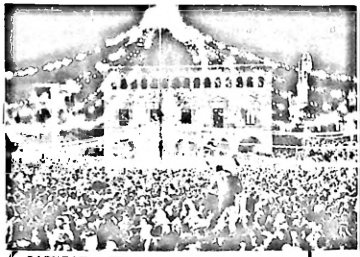

CARNESTOLTES

Un rei de l'oposició

El Carnestoltes ha tornat. L'any passat fou a Vilanova. Enguany, a Barcelona i a d'altres localitats catalanes. De cara al futur, suposem que la massiva dinàmica engegada al Poble Espanyol, amb gent fins a la bandera, menarà a una descentralització i cada barri muntarà la seva gresca.

El feixisme va condemnar el rei Carnestoltes a l'ostracisme. En Carnestoltes,com el "rojo",el "masón" , el "catalanista"... patí les conseqüències d'una de tantes campanyes de desprestigi, com sempre, per justificar la prohibició d'una manifestació netament popular.

Les prop de cinquanta mil persones del Poble Espanyol, l'èxit de Vilanova..., tot i que només estem recuperant els inicis, tornen a confirmar el que hem afirmat des d'aquestes mateixes pàgines:que la gent vol recuperar el patrimoni de la gresca i que la lluita política de l'esquerra no està en contradicció amb l'alliberament massiu, divertit i popular de l'oci.

I, aquesta quaresma, podem tornar a començar amb la rebel.lió: enterrem la sardina!

ANTONI B.

UNA GRAN MOBILITZACIÓ CAMPEROLA

LA FORÇA DE LA UNIÓ DE PAGESOS

En el darrer número de "Treball" destacàvem la important assemblea de 6.000 pagesos a Tarragona i en subratllàvem el contingut de les intervencions. Voldríem remarcar avui, però, que la conclusió més important de l'acte és la capacitat de convocatòria de la Unió de Pagesos, i també el seu sentit reivindicador. Davant de l'apatia i la passivitat amb què la "Hermandad Nacional" pretén encaixonar la pagesia, la Unió ha comprès que el camí per obrir una via de solució als seus problemes passa per la mobilització, la pressió sindical, i exigir així una negociació amb els organismes públics corresponents. La recent experiència dels camperols de Logronyo anima a emprendre el camí de la protesta pública i pacífica.

Ara s'ha fet la reunió de la Coordinadora a nivell estatal. La Unió ha demostrat la seva força i l'acceptació dels seus plantejaments. Si l'Administració s'entesta a considerar com a únic interlocutor la "Hermandad Nacional" s'haurà d'atendre a les conseqüències d'una protesta més generalitzada. Aquesta acció ha començat ja. Després de les accions de As Encrobas, han vingut les dels pagesos de la Rioja, de Lleó, de Burgos, de Navarra i d'Alaba i aquest cap de setmana s'han afegit a la lluita els pagesos catalans, estimulats per la Unió de Pagesos. Manifestacions i concentracions enceten una mobilització pacífica, però enèrgica, dels camperols catalans, juntament amb els de tot Espanya.

RECULL de EN CASTELLANO

treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

TRADUCCION DE ALGUNOS ARTICULOS DEL NUMERO 469 DE TREBALL CORRESPONDIENTE AL LUNES 21 DE FEBRERO DE 1977

LEGALIZAR TODOS LOS PARTIDOS POLITICOS

El día 15 de febrero, el Partit Socialista Unificat de Catalunya presentó, en el Ministerio de la Gobernación, la documentación necesaria para su inscripción en el registro de asociaciones políticas. Los comunistas catalanes del PSUC daban una prueba más de su disposición a participar decididamente en el proceso de transformación democrática de nuestra sociedad. En el registro, correspondió al PSUC el número 66.

Pero el real decreto del 10 de febrero, que cerró la "ventanilla" de Arias y Fraga por la que la oposición democrática, manteniendo su unidad solidaria, se había negado a pasar, no supone el reconocimiento automático del derecho de asociación.

El gobierno se reserva el derecho de enviar la documentación del partido sobre el cual presuma su "ilicitud penal" al Tribunal Supremo para que, en el plazo de treinta días, decida sobre la cuestión. Y, aún, este plazo podría prolongarse.

Que esta antidemocrática y discriminatoria disposición gubernamental se dirige, sin duda, contra los comunistas, se ha confirmado rapidamente. El día 18 ha sido reconocida la legalidad al Partido Socialista Obrero Español, a los partidos Socialdemócrata, Socialista Popular, Izquierda Democrática y Demócrata Popular, y también a los proveristas, lo que constituye una gran victoria democrática. Pero no han legalizado al Partido Comunista de España ni al Partit Socialista Unificat de Catalunya.

El objetivo gubernamental es impedir, o por lo menos dificultar y retrasar, la participación de los comunistas -en igualdad de condiciones con las otras fuerzas políticas- en las elecciones que se acercan

Idénticos fines persigue la campaña de mentiras lanzada desde la Agencia Cifra y desde los grupos bunquerianos del Ministerio de Información, que han puesto en circulación falsedades como el "Método de proselitismo del PCE"; los artículos del "Alcázar" y "ABC", y las especulaciones sobre las divisiones o enfrentamientos en la dirección del PSUC.

La oposición democrática unida ha de hacer frente a estas discriminaciones, que el gobierno pretende imponer, y exigir el reconocimiento de la legalidad para *todos* los partidos políticos, organizaciones sindicales y asociaciones democráticas *sin ninguna excepción*.

Así lo expresaba la comisión negociadora "de los diez" en el comunicado de su reunión plenaria del pasado 16 de febrero:

"La comisión negociadora interpreta que la fórmula del registro de partidos políticos establecida por el gobierno significa la voluntad de reconocimiento de todas las fuerzas políticas que hoy están dentro de la legalidad en los países democráticos. Reiterar este supuesto es fundamental para la plena validez del proceso electoral."

De la misma manera que el gobierno no pudo mantener la "ventanilla", no podrá mantener las discriminaciones que recortan los derechos democráticos irrenunciables de las fuerzas políticas, sindicales y sociales de los pueblos de España.

Para acabar con cualquier arbitrariedad y discriminación, los comunistas lucharemos con renovada confianza, juntamente con los demócratas, juntamente con el pueblo que exige una auténtica democracia.

POR UNA AMPLIA DIFUSION DEL PROYECTO DE PROGRAMA

A estas horas, el Proyecto de Programa ha llegado ya a todas las organizaciones del partido.

Su divulgación se ha convertido en una tarea primordial de todas las organizaciones, de acuerdo con las orientaciones elaboradas por el Comité Central en la pasada reunión del 9 de enero, publicadas en "Treball" del día 11 del mismo mes con el título de "El IV Congreso: las normas preparatorias".

Simultáneamente, es necesario preparar la discusión en el seno del partido, pero es evidente que cada militante adquirirá más seguridad y riqueza en las propias opiniones en la medida que habrá difundido el Proyecto de Programa entre los compañeros de trabajo, vecinos y amigos, y habrá prestado atención a aquello que éstos dicen.

Por esto, en este caso, querríamos centrarnos en la segunda norma que dice:

"Cada agrupación y comité del PSUC promoverá una campaña de difusión y popularización del Proyecto de Programa dentro de su ámbito de acción, utilizando especialmente formas abiertas (conferencias, coloquios, asambleas, artículos en la prensa, debates en la radio, etc.), de manera que se interese en la discusión del Proyecto de Programa la mayor parte posible de la población".

El Programa (aún sólo proyecto) es la verdadera cara del partido, aquello que es y ha sido, aquello que quiere ser y aquello que quiere que sea la sociedad catalana, todos los que viven y trabajan en Catalunya, puesto que aspiramos a ser un gran partido de masas, el Proyecto se ha de convertir en Programa del PSUC en el IV Congreso con la contribución más amplia posible de las grandes masas que nos proponemos representar e interesar en la lucha para conquistar la plenitud democrática y para consolidarla; en la lucha por el socialismo en libertad.

Por otro lado, la divulgación del Proyecto de Programa ayudará en gran manera a hacer que todo el pueblo catalán conozca al PSUC tal como es y se define él mismo, y rechacen la falsa imagen que la propaganda franquista le ha querido incrustar durante estos cuarenta años de dominación absoluta. Esto es aún más perentorio por la inminencia de la campaña electoral.

(pasa a la página siguiente.)

(viene de la página anterior.)

POR UNA AMPLIA DIFUSION DEL PROYECTO DE PROGRAMA

Una campaña electoral sacude la vida del país. La política deja de ser patrimonio de las vanguardias. Cuanto más se acerca el momento de las elecciones, más las grandes masas se despiertan y se ponen en movimiento. Se interesan más directamente que nunca por los partidos y por sus programas. Esto propicia, hace más fácil y más efectiva, la tarea de difusión de nuestro Proyecto de Programa.

Por esto mismo las fuerzas bunquerianas y más reaccionarias presionan al gobierno, desde dentro y desde fuera de él, para que impida o ponga tantas trabas como pueda a la aparición de los comunistas ante las masas. Los pueblos de España y la oposición democrática han conseguido hacer saltar la "ventanilla". Pero ahora han encontrado un "registro" que puede no registrar, con el que puede el gobierno pasar la decisión al Tribunal Supremo. Es evidente la violación de nuestros derechos cívicos y políticos, de nuestro derecho a constutuirnos en partido o, como mínimo, la decisión de violentarlo y retrasarlo durante cuarenta días.

Nuestra réplica ha de ser la defensa de nuestro derecho. La divulgación del Proyecto de Programa, legalmente editado, se hace aún más necesaria, es una de manera de imponer la presencia pública del PSUC en la vida política del país en este período pre-electoral.

Aún más. Son muchos los obreros, agricultores, intelectuales, las mujeres y los hombres del pueblo, preocupados por los problemas que les angustian, para los cuales los obstáculos que nos ponen se convierten en un incentivo, en mayores ganas de conocer nuestros planteamientos, las soluciones que proponemos . Hemos de ir a ellos y ofrecerles el Proyecto de Programa, discutir con ellos, convertirlos en propagandistas de nuestros planteamientos.

Todo lo que se haga para la divulgación del Proyecto de Programa casa por casa, en reuniones de amigos y simpatizantes, vendiéndolo publicamente por calles y plazas y en actos públicos, a los cuales no se ha de renunciar -también las prohibiciones sirven para explicar la exactitud de nuestras soluciones-, todo contribuirá a la mejor preparación del IV Congreso y de la campaña electoral, a la vez que a la consecución de la libertad plena, de la democracia sin exclusiones.

PERE ARDIACA.

la campaña pre-electoral ya ha comenzado

La decisión del PSUC de participar decididamente en las proximas elecciones plantea a todas las organizaciones del Partido, a todos los militantes, una serie de cuestiones concretas, el tratamiento de las cuales es imprescindible para poder afrontar con éxito el reto electoral.

Como hemos señalado en anteriores números de "Treball", estas no son las elecciones "en" la libertad, que habíamos previsto para el período constituyente inmediatamente posterior a la ruptura. Son, a pesar de todo, unas elecciones "para" la democracia, para conquistarla, para construirla.

Si nos lo planteamos así, sabemos ya que éstas no serán unas elecciones "libres", plenamente libres. Así y todo, y prescindiendo ahora de consideraciones más o menos profundas sobre cuales son las garantías para unas elecciones plenamente libres, nos interesa señalar que estas elecciones, su preparación y desarrollo, sus resultados, sí que pueden hacernos avanzar en la conquista de la democracia. La misma campaña pre-electoral y electoral ha de servir para imponer el máximo de garantías.

Vamos a las elecciones para "ganar", lo que no quiere decir que nos pensemos que obtendremos más votos que todos los otros partidos juntos. Ganaremos si sabemos impulsar a fondo el proceso de representación de masas que las elecciones permiten.

Estas elecciones tendrám tambien un carácter constituyente, inevitablemente constituyente, Su contenido, su fuerza, las posibilidades que se derivarán, dependerán del nivel de movilización que consigamos los comunistas juntamente con el conjunto de las fuerzas democráticas.

La firme decisión de participar en las elecciones condicionará, condiciona ya, todo el trabajo del Partido. En este período, no vamos unicamente a plantearnos "las elecciones"; la actividad del Partido, la lucha diaria, es mucho más amplia. Pero todo, absolutamente todo, tiene implicaciones electorales.

De las negociaciones y contactos gobierno-oposición se desprende que las elecciones serán para mayo o junio. La campaña electoral oficial será de dos meses o de mes y medio. En ciertos aspectos, por tanto, la tensión electoral mayor se producirá en abril-mayo-junio. Incluso hay que evitar cierto agotamiento prematuro que podría producirse si nos lanzásemos ahora, sin calcular demasiado bien, a una frenética campaña electoral, sobre todo en sus aspectos más rudimentarios.

Pero en la medida que una campaña electoral no es sólo, ni principalmente, la repetición del "vota PSUC", no podemos tener en absoluto una actitud de "espera".

La "pre-campaña electoral", y más en estas elecciones, puede ser decisiva. Y esta pre-campaña empieza. Ya ha empezado.

Con esta perspectiva, la comisión electoral del Comité de Barcelona del PSUC ha elaborado un informe que hace referencia, entre otras cuestiones, a las tareas políticas de explicación de masas que exige la campaña pre-electoral.Queremos destacar, resumidas, las siguientes:

. Hay que superar la campaña "abstencionista" del referéndum, mostrando las diferencias entre un referéndum en el que no se plantean las auténticas opciones alternativas y esta batalla electoral, durante la cual hemos de profundizar en la conquista de las garantías mínimas para las elecciones. Se trata de crear, entre la población, un"clima" de masiva participación electoral, de explicar al pueblo que ahora sí que le interesa estar presente, que su voz se puede hacer escuchar, que hay que luchar para que se escuche.

. Hay que conseguir que la gente pierda el miedo a votar "comunista". Hacerlo no será "peligroso". Pero aún no todo el mundo lo entiende así. El miedo ala abstención manifestado en el referéndum lo prueba. No hay bastante con conseguir que nos quieran votar, es necesario que se atrevan. Pero no como un acto heroico, sino natural, normal, para el que esté de acuerdo con nuestro programa y nuestra capacidad para aplicarlo.

. El clima de libertad de voto, y de naturalidad en el voto comunista , lo hemos de conseguir a través de hacer aparecer, ahora ya, a nuestro Partido con "normalidad". Que antes de la plena "legalización" oficial, las masas nos consideren ya legales, parte natural de su mundo. Esto exige la plena presencia pública del Partido y de sus militantes. Que estos se muestren como personas "normales", como una parte de la mayoría de la población.

Todo esto requiere, evidentemente, multiplicar los efectivos de militantes, de afiliados, las zonas de influencia y la explicación política. No buscamos tan solo el asentimiento, el voto, de la vanguardia, sino, lógicamente, el de millones de ciudadanos, y para esto hemos de conseguir que nos conozcan. Esto significa que hemos de tener una presencia acentuada en la vida política diaria, en la defensa de los intereses concretos, diarios, inmediatos, de la población. En una actividad que no se hace "a cambio" de votos, pero que hace conocer al partido. Explicación política, difusión de la prensa, debate político que han de transformarse en habituales en los lugares naturales de concentración de la gente.

En toda esta actividad se trata de hacer conocer masivamente al Partido creando una clara imagen del partido "de los comunistas", partido hermano del PC de España y, a la vez, partido nacional catalán, partido de los trabajadores, partido democrático, partido de la transformación social, partido de los "socialistas unificados". Y todo esto, insistimos, como un partido "normal", que tiene pleno derecho a la vida política plena. Derecho que ya no "pide", sino que lo ejerce con toda normalidad.

SOLÉ I BARBERÀ, CANDIDAT PER TARRAGONA

UN PARTIT DISPOSAT A CONQUERIR EL PODER

Josep Solé i Barberà va nèixer l'any 1913 a Llívia. Es advocat des de l'any 33, i a Reus comença a exercir la seva professió, alhora que desenvolupa una tasca política. La vida política de Solé i Barberà s'inicia al BLOC OBRER I CAMPEROL, al voltant dels anys 30. A Reus, milita a les JOVENTUTS SOCIALISTES i presideix l'Assemblea Constituent de les noves JOVENTUTS SOCIALISTES UNIFICADES DE CATALUNYA (JSUC). Es secretari general de l'esmentada organització a Reus i les seves comarques. Es membre fundador del PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA i representa, al nou partit, el COMITE CENTRAL ANTIFEIXISTA de Reus, d'on serà jutge de primera instància del setembre del 36 a l'abril del 37. Es comissari polític de l'exèrcit republicà. Després de la guerra, pena cinc anys de presó i és condemnat a mort. L'any 1950, torna a Barcelona. Posteriorment sofrirà cinc detencions. Es membre del Comitè Central del PSUC des del II Congrés. Com a representant del Partit, és membre fundador de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i de l'Assemblea de Catalunya.

- Com creus que s'ha de llençar la campanya electoral del PSUC? Quines diferències hi haurà entre els plantejaments de la campanya electoral dels comunistes i els de les altres forces polítiques?

- Les característiques especials del PSU condicionen com haurà de ser la seva campanya electoral. Una campanya electoral de plena participació de tota la base del Partit i de conversió de cada acte públic de propaganda de la candidatura en un diàleg aprofundit amb els assistents, militants o no,per discutir i formular iniciatives de cara a la solució dels problemes concrets que es vagin plantejant. Jo concretaria aquesta qüestió dient que la campanya electoral ha de permetre al PSUC afermar la seva integració dintre les inquietuds i problemes de Catalunya.

- Per al PSUC en general, ¿són les eleccions una batalla testimonial, de presència, o pretén donar solucions? Es a dir, Solé, ¿campanya de presència o campanya d'alternativa?

- L'opció em sembla massa rotunda; però si haguéssim d'escollir, seria naturalment una campanya d'alternatives. Però jo penso que caldrà clarificar, dins de la campanya electoral, unes postures ideològiques que facin inconfusible el nostre socialisme, junt amb l'afirmació que som un partit disposat a conquerir i administrar el poder en el moment que tinguem la confiança de la majoria del nostre país. Per tant, un refermament de la nostra ideologia junt amb una exposició clara i concreta de com veiem els problemes, i una opció per solucionar-los.

ELS PROBLEMES DE TARRAGONA

- A Tarragona, com a tot arreu, hi ha problemes específics. Penso en la situació d'abandonament del camp, en l'economia familiar turística posada en perill per les noves fàbriques que contaminen las platges: la Tèrmica de Cubelles, l'Enpetrol de Tarragona, la central nuclear de Vandellòs... ¿Què pot fer una victòria electoral comunista, si tenim en compte la composició política que tindrà -es preveu- el Congrés de Diputats, per tractar de resoldre tot això?

- Concretament, pel que fa a Tarragona, comarques que coneixem molt bé i problemes que vivim amb tota intensitat, caldrà entrar a fons en la nostra opció per solucionar-los. Tarragona constitueix un grup de comarques amb una base essencialment agrícola i, per tant, el problema de la pagesia haurà de ser abordat amb aplicació concreta de la política agrària del PSU i amb suport a les iniciatives clares de les Unions de Pagesos.El tema fonamental de la nostra campanya i de la nostra política.

El segon gran problema és, evidentment, la solució de l'anàrquica política d'instal.lacions industrials i de l'estructura turística a nivell de totes les comarques del Camp i del Tarragonès. Estarem contra les instal.lacions de noves centrals nuclears, contra les expropiacions no derivades d'una planificació democràtica i seriosa de les necessitats com a tals, i a favor d'una participació democràtica en tota forma de planificació.

Estarem en contra de les solucions als problemes del transvasament de l'Ebre, i als de l'aigua en general, en tant que es vegin, com ara es fa, al servei d'interessos del capital monopolista, amb oblit dels interessos reals de la població pagesa i de les classes populars. En fi, reclamarem una política democràtica consistent en la participació,en les decisions, de les Unions de Pagesos, dels sindicats i cooperatives agrícoles, dels organismes ciutadans de base, d'assemblees locals i comarcals... per muntar una estructura que correspongui a les veritables necessitats de les comarques.

- L'assumpte Enpetrol, l'increment del proletariat industrial a Tarragona... ¿com ho veus, tot això?

- El primer partit que va denunciar el que representava la instal.lació de l'Enpetrol en ple Camp va ser el PSUC, que va anunciar per endavant les conseqüències que això havia de reportar. En fi, el darrer problema que tenen plantejat les comarques és de les estructures i habitacles per a la classe treballadora recentment instal.lada al Tarragonès i al Camp, que viu en unes condicions autènticament desesperades.

Un diputat comunista -tornant a la pregunta inicial sobre aquests aspectes-,amb les condicions previstes d'estar dins el Congrés en clara minoria, haurà de fundar la seva política en postures de denúncia de totes les formes antidemocràtiques que té el procés industrialitzador i de defensa constant dels interessos de la pagesia i de la classe treballadora de les comarques.

- Què en penses, de la gent que diu que en Solé sortirà elegit "malgrat" ser comunista?

- Jo crec que en Solé, a Tarragona, al marge de determinades condicions personals que es poden entreveure en aquest "malgrat", sortirà en tant que militant del PSU i, inconfusiblement, com a portaveu i defensor de la seva línia política. El fet que jo no tingui enemics personals no privarà en cap moment que la meva campanya electoral, i la dels meus companys de candidatura, es desplegui dintre de la més absoluta defensa dels interessos de les classes populars i de la línia política del PSU.

GUANYAREM, QUALSEVOL QUE SIGUI EL NOMBRE DE VOTS.

- Per què el PSUC es presenta sol a les eleccions? No hi ha possibles aliats?

- El PSU ha pres aquesta decisió després que les forces polítiques més importants del país havien decidit ja anar soles a les eleccions. Però, a més a més,cal tenir en compte que això ajuda a clarificar el panorama polític i a reduir al mínim les possibilitats d'un confusionisme que ens porta a plantejaments en els quals podria quedar poc clara la nostra condició de socialistes o, al contrari, caure en la temptació d'un front-populisme absolutament inadequat. Unitàriament, sostindrem que totes les candidatures democràtiques han de fer seves les consignes d'amnistia total, llibertats indivisibles per a tothom, restabliment de l'autonomia de Catalunya...

- Finalment, Solé, ¿què fa el PSU: va a guanyar o el que és "important és participar"?

- El que és important és guanyar. Guanyar la democràcia sense exclusions en el transcurs de la campanya electoral. Guanyar la plena legalització del Partit. Afermar la nostra presència i la nostra influència als pobles i comarques tarragonins .I treure el major nombre possible de vots.

ANTONI B.

El ball dels milions que se'n van

El governador del Banc d'Espanya, l'ex-ministre López de Letona, ha sortit a la televisió per desmentir unes informacions internacionals que donaven la xifra de 230.000 milions de pessetes com a quantia de l'evasió de capitals d'Espanya. El senyor López de Letona comença per confessar, tot i que no ho digui com a confessió, que el Jutjat de Delictes Monetaris no ha fet cap estimació de la xifra esmentada. I de la resta de les seves declaracions es dedueix que l'única dada que té l'ex-ministre és la de la policia, és a dir, la de les evasions descobertes, que podem assegurar que són una molt mínima part. Aquesta dada ens dóna 3.533 milions de pessetes.

Amb aquesta manca d'informació, certament inexplicable, no veiem com el senyor López gosa desmentir ningú. Si no sap per on va, ¿com pot assegurar que les fonts d'informació que parlen de 230.000 milions menteixen? Però, anem a concedir, encara que sigui només teòricament, confiança al governador del Banc d'Espanya. Resulta que, després de moltes divagacions, diu que la xifra d'evasió de capitals podria ser d'uns 23.000 milions de pessetes, la desena part de l'esmentada informació. Ho ha partit per deu com podria haver-ho partit per vint, o per tretze, tant és. Però 23.000 milions de pessetes tampoc no és cap salari mínim, oi? I nosaltres preguntem: ¿Com és que, en una cosa tan fàcil de descobrir, la policia només n'ha pescat 3.533 milions (que tampoc no és bri de palla)? ¿Per què no es publiquen els noms dels culpables? ¿Per què no s'hi posa una mica més de geni, en aquesta investigació?

No siguem innocents. Les respostes són "matèria reservada" perquè els culpables, els culpables grossos, són gent d'allò que s'anomena "les altes esferes" i, és clar, muts i a la gàbia!

JOSEP MARIA RIERA, SECRETARI GENERAL DE LA JOVENTUT COMUNISTA

PARTICIPAR ACTIVAMENT EN LA CAMPANYA ELECTORAL

Dilluns passat, la Joventut Comunista de Catalunya fou objecte d'un atemptat "ultra". Josep Maria Riera, secretari general de la JCC, ens parla de l'atemptat, de la "Quinzena de Presentació Pública" i de la posició de la Joventut davant les eleccions.

- Podries explicar com va anar l'atemptat?

- Varen entrar al nostre local del carrer Canuda set individus , encapçalats per un encaputxat que portava una pistola.Aquest, en obrir la porta, va disparar sobre Carles Herrera, membre del Comitè de Barcelona, i va obligar els qui eren al local a reunir-se en una sala. Poc temps després, en intentar Enric Conde, que estava fent un reportatge per a la revista "Arreu", telefonar a la policia, el de la pistola li va engegar un segon tret. Eren bales de foguejament, però els companys resultaren ferits.

- ¿Com ha reaccionat el moviment juvenil, davant d'aquest assalt?

- La JCC està profundament agraïda per les mostres de solidaritat que ha rebut. Des del Consell de Forces Polítiques de Catalunya, la Coordinadora de Forces Polítiques Juvenils, la Taula d'Entitats i Moviments Juvenils,de persones reconegudes dins del moviment juvenil fins al suport del PSUC, de les Comissions Obreres

- La Quinzena de Presentació Pública, que teníeu previst fer aquests dies, ha sofert canvis per aquest fet?

- Al contrari. La quinzena ha estat reforçada. Si allò que pretenien els qui varen assaltar el local era que féssim marxa enrere, s'han equivocat. La marxa de la quinzena està superant fins i tot les nostres previsions. Els mítings es multipliquen. La venda pública de la nostra propaganda, les entrevistes amb les autoritats, els actes a tot arreu, com festes, recitals, etc., estan aconseguint trencar la il.legalitat de fet de la JCC. Encara que ens falta tenir una visió global de com ha anat la quinzena, tenim ja dades significatives: A Olesa, es fa la presentació al propi Ajuntament; a Reus, la ràdio local entrevista durant tres quarts d'hora el comitè local; en algunes comarques, els nostres actes són els primers que fa, no ja la joventut, sinó l'esquerra.

- Quins són els objectius prioritaris del moviment juvenil aquests propers dies?

- Per a nosaltres, aquestes properes setmanes, tot el mes de març, ha d'ésser el "mes de les reivindicacions democràtiques de la joventut", Hi caldrà centrar tots els nostres esforços - i els de tothom- per fer arribar fins a l'últim racó de Catalunya la campanya per la majoria d'edat i el dret de vot als divuit anys i per la recuperació del patrimoni de la "Delegación Nacional de la Juventud", en el marc de la campanya de l'Assemblea de Catalunya "Volem l'Estatut".Tot plegat ha de culminar en els Aplecs del Congrés de la Joventut del proper 27 de març.

- Als diaris ha sortit aquests dies que tu et presentaràs a les eleccions en les llistes del PSUC. Què hi ha d'això?

- Primer voldria aclarir que, fins que no ho aprovi el Comitè Central del PSUC, ni em presento ni em deixo de presentar. Avui només podem parlar d'una proposta que ha fet el Comitè Nacional de la JCC -que ha estat molt ben rebuda per la comissió electoral del PSUC- perquè la JCC estigui representada, com a tal, a la candidatura dels comunistes.

Això està en la línia dels acords que vàrem prendre en l'últim Comitè Nacional de participar activament en la campanya electoral, perquè hi fossin presents les reivindicacions de la joventut, i d'emprendre una gran campanya d'explicació entre tots els joves per fer d'aquestes eleccions unes eleccions democràtiques i votar al PSUC perquè és el que millor defensa i pot defensar els interessos de la joventut.

☆vida del partit☆vida del partit☆

LOCAL A SANT JOAN DESPÍ

Amb la presència de Josep Salas, del Comitè Executiu,i de Francesc Baltasar, responsable comarcal del Baix Llobregat, va ser inaugurat, el passat dia 20, el local del PSUC a Sant Joan Despí. Local que,el mateix dia de la inauguració, ja resultava petit per als militants, que havien de celebrar l'esdeveniment en un bar de la població, entre parlaments entusiastes i mostres d'una fidelitat insubornable al poble de Sant Joan i al PSUC.

Comunicat del C.E.

En conèixer-se l'atemptat de què fou objecte la Joventut Comunista de Catalunya. el PSUC va fer públic un comunicat en el qual es "denuncia amb la major energia l'atemptat 'ultra' de què foren objecte ahir, dilluns, els locals de la JCC"."Aquest fet *-assenyala el Comitè Executiu del PSUC-* mostra la urgència de la desarticulació de les bandes feixistes, condició imprescindible per a crear el clima de convivència necessari per a la plena normalització democràtica del nostre país."

☆vida del partit☆vida del partit☆

PLE DE MOVIMENT POPULAR

El 13 de febrer es va celebrar una reunió de prop de cent companys responsables, locals i comarcals, del moviment popular.

De les conclusions, en volem destacar les següents:

●El reconeixement de la importància del moviment popular de barris i ciutats en la mobilització i organització social dels darrers anys, però també de la necessitat de contribuir a fer que les associacions i entitats siguin organitzacions més àmplies i representatives, obertes, pluralistes i unitàries, en la línia expressada pel document del Comitè Executiu del PCE, elaborat amb participació del PSUC, amb el qual hi va haver una plena identificació.

●La necessitat d'adreçar-nos a la gran majoria i no oblidar cap sector social ni cap forma de vida col.lectiva. Cal un concepte més global del moviment popular; no reduir-lo a les associacions de veïns, sinó interessar-se també per les entitats culturals (importància del Congrés de Cultura Catalana a nivell de masses), esportives, associacions de pares, etc.

●Reforçar la presència del partit a tots els nivells de la societat, com correspon a un partit que lluita, que assumeix totes les reivindicacions i aspiracions a tot arreu, per poc polítiques que, a vegades, puguin semblar. I això tot aprenent a ser un partit de govern, la qual cosa significa aprendre, a través de la lluita i de la negociació, el funcionament de totes les institucions.

●Concebre el moviment popular com un mitjà de mobilització, que obri alternatives, i de construcció concreta d'un nou tipus de relació entre la societat organitzada i l'Estat. Davant de la política municipal reformista, que conté molts elements de demagògia i d'autoritarisme sota la disfressa del diàleg i de la política social, cal una constant iniciativa,tant per obtenir reivindicacions com per controlar la política municipal.

●Reforçar la capacitat del partit de donar alternatives a tots els nivells de la societat i concretar-les en propostes institucionals, com ja s'apunta en el document de política municipal. No es tracta de diferenciar-se només per una ideologia, sinó per la qualitat de ser el portaveu de les aspiracions populars i d'inspirar confiança respecte a la nostra capacitat per realitzar les nostres propostes.

Venda de TREBALL a Terrassa (Foto TREBALL)

★★★

GIRONA: SEGONA CONFERÈNCIA

A la seu central del PSUC a Girona, s'ha celebrat la II Conferència de l'organització gironina del Partit. Hi van assistir trenta-cinc delegats de les sis agrupacions amb què compta l'organització i també els membres del comitè local i els companys Josep Pardell, del Comitè Executiu, i Maximià Antequera, del Comitè Central.

Els acords que, després dels debats, es van prendre es poden resumir així:

▸Celebrar, aviat, la quinzena del Partit.

▸Fixar els principis i mètodes de discussió del projecte de Programa, en la perspectiva del IV Congrés.

▸Com endegar la campanya electoral.

Tot seguit, es va elegir el nou comitè local. Van ser reelegits, entre altres, Eudald Carbonell, secretari general, Josep Quintanas, Pere Boix, Angel Serradell, Manuel Costa Pau i Sergi Pasarín.

LLIBERTAT SINDICAL i DRET DE VAGA

Quan va sortir la llei de "Conflictes Col.lectius", del 22 de maig de 1975, on es legislava el "dret de vaga a l'espanyola", algú -no pas les centrals sindicals- va dir que era un pas endavant. Avui, algú vol fer-nos creure que la proposta, que Noel Zapico i els seus xicots fan a les Corts, d'un nou "dret de vaga" és alguna cosa més, un altre pas endavant. Caldria recordar altre cop la vigència real que ha tingut la llei anterior, ue definia quelcom tan divertit com la "vaga legal", de la qual tan poc ús han hagut de fer els treballadors, que han fet les vagues com sempre, sense tenir en compte la llei ni les mil i una traves que hi posava.

Ara volen tornar a les mateixes. Distincions semàntiques entre vaga il·legal i legal, en un país on continuen fent la legalitat els de sempre. Les vagues, segons ells, han de ser sempre per motius laborals, amb exclusió de les polítiques (què entendran per "laboral" i per "política", els verticalistes!) i de les de solidaritat, o *"cuando se produzca con infracción de los requisitos exigidos en esta ley"*. Altre cop volen posar laberints i portes que facin intransitable el camí dels drets dels treballadors. Fer lleis que quan surten al Butlletí Oficial de l'Estat ja no serveixen per a res, perquè la pràctica quotidiana no les sap, ni les pot, ni les vol tenir en compte, és un error que hem pagat molt car en aquest país durant molts anys. Esperem que no hi tornarem a caure.

Tot això posa altra vegada sobre la taula el problema de la llibertat sindical i de com s'organitza tot el potencial latent en el país per aconseguir-la.La legalització de les centrals sindicals sembla imminent; però, com en el cas dels partits, ¿hi haurà discriminacions? ¿Haurà de veure CCOO retardada la seva legalització respecte a d'altres centrals?Això seria, sens dubte, una dificultat, però contra la qual s'ha de lluitar ja des d'ara imposant un estil de treball obert, aconseguint la màxima afiliació, per tal d'impedir una maniobra discriminatòria no impossible. I precisament on més s'ha d'impulsar aquest exercici de la llibertat sindical és a l'empresa, dins la qual cal empènyer, des de CCOO, una pràctica sindical unitària decidida, a partir de les assemblees de tots els treballadors, d'organismes unitaris, de consells de fàbrica elegits pels treballadors per negociar amb la patronal al marge de la podrida estructura del sindicat vertical. Consells de fàbrica on estiguin representats tots els sectors dels treballadors, des dels peons fins als tècnics, passant pels administratius; totes les seccions importants; on haurien d'estar els representants sindicals actuals que fossin ratificats per l'assemblea -a fi de facilitar l'ocupació dels locals sindicals i la recuperació del patrimoni que pertany a tots els treballadors-, com també, en la mesura possible, representants de les diferents centrals sindicals amb presència real a nivell d'empresa, sempre que això fos acceptat per l'assemblea.

La llibertat sindical ens la donaran per decret. I no serà, com no ho és el dret de vaga, la que realment volem els treballadors. Només la pràctica diària i conscient dels nostres inalienables drets sindicals farà que assolim de debò aquests objectius que avui, com durant tants anys, encara ens escatimen.

ANTONI FERRER

Rafael Vidiella a la seva terra

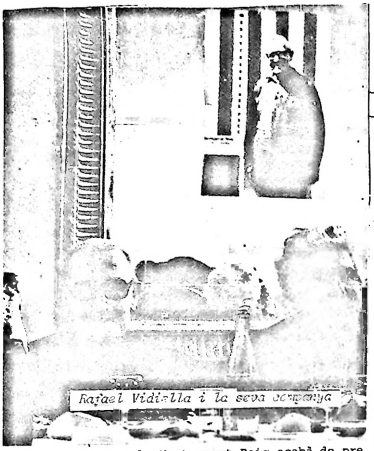

Rafael Vidiella i la seva companya

Quan la Montserrat Roig acabà de presentar Rafael Vidiella, dissabte, davant de quatre-centes persones, al Casal Tortosí, es va fer un gran silenci a la sala. En Vidiella s'acostà al micròfon i la seva veu es va sentir ben clara: *"Companyes, companys, conciutadans, paisans..."*

En Vidiella no parlà de la història per parlar del passat. Recordà la vida política de Tortosa, a principis de segle, *"vint-i-cinc anys després de la tercera guerra civil del segle XIX"*, per constatar que tots els partits estaven reconeguts, *"àdhuc els carlins i els republicans, grans enemics de la Restauració"*. A diferència d'avui, *"quaranta anys després d'una altra guerra civil"*, quan molts partits encara no són legals.

Totes les incursions que Vidiella va fer en la història de Catalunya -una memòria prodigiosa- eren intencionades, anaven encaminades a denunciar els actuals enemics de la democràcia. Es així com el fundador del PSUC va explicar que *"cada vegada que es desenvolupa el moviment obrer i el moviment nacional, hi ha forces interessades a fer por a la burgesia catalana tirant bombes o assassinant burgesos"*. Vidiella denuncià aquestes provocacions *"encaminades a fer que la burgesia catalana demani ajut al gran capital espanyol i a l'Estat"*.

Per a tots els assistents a la conferència i, d'una manera particular, per als periodistes, el llarg recordatori que Vidiella va fer de la vida política a Tortosa, durant la República, a través de la premsa que s'hi editava, va ser la part més interessant de la seva xerrada. Vidiella, caixista i militant sindicalista del ram de gràfiques, recordà amb pèls i senyals la riquesa política de Tortosa ara fa quaranta anys.

En Rafael ha viscut tots els "pecats" d'un segle de política catalana i ho explicà graciosament: *"Primer*, va dir, *el liberalisme era pecat, després, el socialisme va ser pecat, i més tard, l'anarquisme. Ara, el pecat és ser comunista."*

Després de tants "pecats", sempre castigats, en Vidiella encara ha conservat l'humor i, sobretot, el sentit polític de la reconciliació. *"Hem de fer tot el que sigui possible per acabar amb l'esperit de la guerra civil, per evitar que hi hagi una altra guerra"*, digué l'home que va tenir un avi en la primera guerra civil espanyola, un oncle en la segona i la tercera i que va viure, ell, l'última, *"la més terrible de totes"*.

L'HOMENATGE DELS COMPANYS

Cap a les deu del vespre, més de dos-cents comunistes de les comarques del Baix Ebre i del Montsià s'aplegaren en una fonda de Ferreries, prop de Tortosa -"la més gran"-, per retre un homenatge al vell lluitador, "l'home que contribuí a fer del PSU el partit nacional de la classe obrera de Catalunya". Hi assistiren també representants del Partit Carlí, de Convergència Democràtica de Catalunya i del Partit Socialista de Catalunya (Congrés), que van seure a la presidència, compartida amb Vidiella i Llúcia, la seva companya, i dirigents del Comitè Executiu del PSUC i del Comitè Local de Tortosa.

Ferran de Torres, membre del Comitè Central del PSU i conegut dirigent comunista tortosí, va saludar, en nom dels seus companys, en Rafael Vidiella, *"revolucionari dedicat a la defensa dels treballadors i de les classes populars, aportació valuosíssima a la causa de la revolució mundial"*, i va destacar, d'entre totes les virtuts de Vidiella, la seva honestedat *"que ens obliga, als comunistes tortosins, a estar a l'altura de Rafael Vidiella"*.

No cal dir que l'ambient, al menjador, era excepcional. Una gran senyera presidia la trobada. Hi havia molts pagesos, de la Unió, vells i joves, qu van iniciar el "sí, sí, sí, Dolores a Madrid", que tothom va corejar. I molts joves sobretot, estudiants, treballadors del camp i àdhuc uns pescadors que portaven el sentiment dels companys de l'Ametlla.

En Santiago González, dirigent del PSC (C), va parlar en nom de tota l'oposició de Tortosa. Emocionat, va retre un homenatge a *"aquest militant comunista, exemple per a tots, comunistes i socialistes"* i va provocar, en repetides ocasions, crits d'"unitat, unitat", de tots els comensals.

EL "DIPUTAT" SOLÉ I BARBERÀ

Després de Jenús Maria Rodés, que va informar, en nom del Consell Català de la Pau, de la petició de la medalla Joliot Curie de la Pau per a Vidiella (és el màxim guardó atorgat pel Consell Mundial de la Pau), va prendre la paraula Josep Solé i Barberà, dirigint-se a *"l'honorable Vidiella, el meu superior durant la guerra civil, el meu conseller de Justícia"*.

En Solé va provocar el deliri. *"¿Som un partit testimonial o un partit capaç de fer la revolució a Catalunya, des del poder?"*, preguntà, amb la mirada fixa en l'horitzó electoral. Per a Solé i Barberà, Rafael Vidiella és precisament l'home que encarna, amb la seva història, amb la seva tasca de conseller, aquesta *"capacitat revolucionària conseqüent del PSU"*. Amb tota la sala dempeus, els més vells amb les llàgrimes als ulls i els més joves el puny enlaire, en Solé acabà la seva intervenció obrint la campanya electoral *"que serà un èxit del PSU, de la pagesia, de la lluita contra els monopolis que envaeixen les comarques, de la lluita contra l'opressió, si sabem convertir en exemple la vida de Rafael Vidiella"*. Un pagès d'uns trenta anys, membre del servei d'ordre, comentava, prop de la porta: *"Tenim diputat per anys"*.

Abans de parlar Vidiella, va prendre la paraula un altre dirigent tortosí del partit. Era la primera vegada que el company "Roman", membre del Comitè Executiu, tornava a Tortosa, legalment, públicament. Era un altre esdeveniment per al PSU de Tortosa. Els més joves, que no havien conegut els anys de més dura clandestinitat, demanaven als més vells que els parlessin d'en Roman, el dirigent que molts d'ells no havien vist mai fins la nit del sopar. I en Roman va intervenir i va fer una crida *"per fer del PSU el gran partit que necessiten la pagesia, els treballadors i totes les classes populars de les comarques del Baix Ebre"*. En Rafael Vidiella explicà als joves qui és en "Roman": *"Un home que ha treballat durant molts anys a la clandestinitat, que feia propaganda, que portava l'organització i que m'enviava a Budapest el "Treball", un home que es diu Serradell."*

En Vidiella acabà les seves paraules amb una altra lliçó de política i d'humilitat. *"Hem d'aconseguir la unitat. I per fer-ho, hem d'escoltar els treballadors, perquè quan parla un treballador en una assemblea hem d'escoltar el que diu i no fixar-nos en el partit on milita..."* Les seves darreres paraules -*"jo he fet el que he pogut per aquesta unitat, ara us toca a vosaltres"*- foren seguides de crits d'entusiasme, de "Visca Catalunya!", "Visca Euskadi!", "Viva Andalucía!" i, fins i tot, un espontani "Viva todas las organizaciones proletarias españolas!".

ANDREU CLARET

Rafael Vidiella i la seva companya, amb Josep Serradell (Roman), Josep Pariell i Margarida Abril, del C.E.
(Fotos TREBALL)